

Σαράν τὴν ἔννοιαν τοῦ τέλους, πρὸς τὸ ὁποῖον ἀποβλέπομεν· νὰ κρατῶμεν τοῦτο στερεὸν ἐνώπιον ἡμῶν, καὶ πρὸς τοῦτο νὰ προσαρμόζωμεν τὸ ὑφος τοῦ λόγου. Ἐὰν δὲν θυσιάζωμεν εἰς τὸν μέγαν τοῦτον σκοπὸν πᾶν ἄκαρον καλλώπισμα τῆς φαντασίας, εἰμεδα ἀσύγγνωστοι· καὶ ἀν θαυμάξωσιν ἡμᾶς νηπιώδεις τινὲς καὶ ἀνόητοι, οἱ αἰσθανόμενοι ὅμως θέλουσιν ἐπιγελᾶν εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τὸ ὑφος ἡμῶν.

Τέλος πάντων, δὲν δύναμαι νὰ τελειώσω τὴν ὑπόθεσιν ταύτην γωρὶς νὰ προσθέσω καὶ τοῦτο, ὅτι ποτὲ εἰς οὐδεμίαν περίστασιν δὲν πρέπει νὰ προστηλονόμεδα δλῶς εἰς τὸ ὑφος, ἀλλὰ νὰ δίδωμεν πολὺ μεγαλήτερον μέρος τῆς προσοχῆς ἡμῶν εἰς τὰς ἔννοιας: “ἐπιμέλειαν μὲν τοῦ λεκτικοῦ,” λέγει ὁ μέγας Ῥωμαῖος κριτικὸς, “θέλω, σπουδὴν δὲ περὶ τὰ πράγματα.” Εὔκολωτερον εἶναι νὰ περιενδύῃ τις κοινάς καὶ πεπατημένας ἰδέας μὲ καλλώπισμόν τινα λεκτικὸν, παρὰ νὰ ἔκοιδη γενναίας, εὐφυεῖς, καὶ ὠφελίμους. Τοῦτο μὲν ἀπαιτεῖ ἀλληδινὴν εὐφυταν, εἰς δὲ τὸ πρῶτον δύναται τις νὰ φθάσῃ διὰ τῆς γυμνάσεως, καὶ πολλὰ μικρὰ προτερήματα ἔχων. Ἐντεῦθεν βλέπομεν τόσον πολλοὺς συγγραφεῖς πλουσίους μὲν εἰς τὸ ὑφος, πτωχοὺς δὲ εἰς τὰς ἔννοιας. “Μὲν ὑψηλότερόν τι πνεῦμα,” λέγει ὁ αὐτὸς κριτικὸς, “πρέπει νὰ ἐμβαίνῃ τις εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Ῥητορικῆς· διτις ἔχει εὐεξίαν καθ’ ὅλον τὸ σῶμα, δὲν θέλει κρίνειν ἄξιον τῆς ἑαυτοῦ ἐπιμελείας νὰ ἐπιξένῃ τοὺς δυναχας, καὶ νὰ διευθετῇ τὴν κόμην· ἔστω ὁ στολισμὸς ἀρρένωπός, καὶ ἀνδρικός, καὶ σεμνός· ἃς μὴν ἀγαπᾷ τὴν θηλυπρεπή κουφότητα, καὶ τὸ ἐπίπλαστον χρῶμα· αἴμα καὶ ρώμη ἃς ἐπανδῆ.”—NEA ΡΗΤΟΡΙΚΗ ΒΑΜΒΑ.

ΙΔΕ φιλόστοργον μητέρα ὑπὸ τῶν ἔκατης περικυκλωμένην τέκνων· μ’ εὐσεβῆ τρυφερότητα στρέφει πέριξ τοὺς ὄφθαλμοὺς, καὶ ἡ ψυχὴ αὐτῆς ἀναλύεται ἀπὸ μητρικὴν ἀγάπην. Τὸ μὲν φιλεῖ ἐπὶ τῆς παρειᾶς, τὸ δὲ σφίγγει ἐπὶ τοῦ στήθους· τοῦτο καθίζει ἐπὶ τοῦ γόνατος, τὸ ἄλλο ἐπὶ τοῦ ποδός. Ἐνῶ δὲ, ἀπὸ τὰ κινήματα, τὰ φελλίσματα, καὶ τοὺς ὄφθαλμοὺς αὐτῶν καταλαμβάνει τὰ πολυάριθμά των ζητήματα, εἰς τὸ μὲν ρίπτει ἐν βλέμμα, εἰς τὸ δὲ λαλεῖ μίαν λέξιν· καὶ εἴτε συγκατανεύει εἴτε ἀρνεῖται, εἴτε μειδεῖ εἴτε ὀργίζεται, τὸ πᾶν γίνεται μὲν τρυφερὰν ἀγάπην. Τοιαῦτη εἶναι ἡ Πρόνοια εἰς ἡμᾶς, καίτοι ἀπείρως ὑψηλὴ καὶ φοβερά· ὅμοιοτρόπως ἐπαγρυπνεῖ, παραμυθοῦσα τούτους, προβλέπουσα δι’ ἔκείνους, ἀκροαζομένη ἀπαντας, καὶ βοηθοῦσα ἔνα ἔκαστον· ἀν δέ ποτε ἀρνηταὶ τὴν αἰτούμενην χάριν, ἀνείται διὰ νὰ παρακινήσῃ εἰς θερμοτέρας ἴκεσίας· ἡ, ἀν φαίνεται ἀρνουμένη ἀγαθόν τι, καὶ ἡ ἀρνητικής αὐτὴ ἀποβλέπει πρὸς δεφελος.

Ἡ φύσις ἡ κακεντρεγῆς δράττουσα ἔξουσίας,
Τὰς συμφορὰς ἐργάζεται πάντοτε δημοσίες.
“Οταν τιμῷ δ’ Ἕγεμον τὰς ἐναρέτους πράξεις,
Ο κόσμος διλος τὸν τιμῷ καὶ πᾶσ’ ἀνθρώπων τάξις.

ΠΕΡΙ ΑΟΥΣΤΡΑΛΙΑΣ.

Τὰ ἐπόμενα μεταφράζομεν ἐξ ἑνὸς τῶν ἐπισημοτέρων περιοδικῶν τῆς Ἀγγλίας, The London Quarterly Review.

TINÈS ἀπὸ τοὺς γηραλέους ἡμῶν ἀναγνώστας ἐνθυμοῦνται ἵσως τὸν καιρὸν, δόπτε ἡ Ἀμερικὴ ἐλογίζετο οὐ μόνον νεωστὶ ἀνακαλυφθεῖσα, ἀλλὰ καὶ νεωστὶ δημιουργηθεῖσα χώρα·—λόγων τινῶν ἀρίστων διδομένων τότε ὡς βάσεων τοιαύτης ὑποθέσεως, οὐδὲ τῆς ἐλαχίστης προσοχῆς ἀξίων τὴν σήμερον. Ὅμοιον τι αἰνιγματωδῶς πως ἐρρέθη περὶ τῆς Αουστραλίας, ἐπειδὴ εἰς πολλὰ πράγματα διαφέρει, μᾶλλον καὶ παρ’ ὅσον ἡ Ἀμερικὴ αὐτὴ, ἀπὸ τὸν ἐπίλοιπον κόσμον, καὶ, τὸ περιεργότερον, οὐδεμίαν ἔχει δμοιότητα μὲ τὰς πολυαριθμους πολυανθρώπους καὶ καρποφόρους νήσους, αἵτινες περιλαμβάνουν αὐτὴν κατὰ τὴν βάρειον καὶ τὴν ἀνατολικὴν πλευράν. Ὄλων τῶν νήσων τούτων οἱ κάτοικοι εὑρέθησαν ἔχοντες διαφόρων εἰδῶν ἀκάτια καὶ πλοῖα· ἀλλὰ καθ’ ἀπασαν τὴν Αουστραλίαν δὲν ἀνεκαλύφθη τὸ παραμικρὸν ναυτιλίας ἔχνος·—οὔτε καν ναυάγιον, ἡ λείψανόν τι πλοιαρίου, εἰς αἰγιαλὸν ἐπτὰ ἡ δυτὶών χιλιάδων μιλίων, μολονότι πᾶν αὐτοῦ μέρος ἐπεσκέφθησαν Εὐρωπαῖοι ἀπὸ τοῦ 1616 μέχρι τῆς σήμερον· οὐδὲ ὑπάρχει, καθ’ ὅσον γνωρίζομεν, ἐν μόνον ιθαγενὲς ζώον εἰς τὸ ἐνδότερον, τὸ ὅποιον φάνεται ἔξωθεν ἐλθόν.

Ἀποσκορακίζοντες δὲ παντάπασι τὴν ἰδέαν τοῦ ὅτι ἡ Αουστραλία ἐδημιουργήθη ὑστερον ἀπ’ ἄλλας χώρας, σημειοῦμεν ἄλλην ἐκπληκτικὴν παρατήρησιν, τὴν δοπιάν ἔχαμεν εἰς ἡμᾶς δὲ Πλοιαρίχος Γρέης (νῦν διοικητὴς τῆς Μεσημβρινῆς Αουστραλίας), ἀνὴρ μὲ φῶτα καὶ μὲ πεῖραν,—σύμφωνος ὅμως κατὰ τοῦτο καὶ μετ’ ἄλλων πειρηγητῶν,—ὅτι δηλαδὴ ἡ τῶν δρέων καὶ κοιλάδων διαδοχὴ, ἐξ ἣς ὁ μέγας οὗτος τόπος συνίσταται, ἐμφανεῖ ὅτι διόλκηρος ἡ χώρα ἦτον ἔνα καιρὸν ἀρχιτέλαγος νήσων. Ἐν τι ὑπάρχει ἀναντίρρητον, ὅτι ἡ δύναμις, ἡ ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν κάμνουσα νήσους καὶ ὅρη νὰ ἀναφαίνωνται εἰς τὸ μέσον τῆς θαλάσσης, λείπει ἐνταῦθα οὐδὲν ἥφαίστιον, ἐνεργὸν ἡ ἐσβεσμένον, ἀνεκαλύφθη εἰς τὴν Αουστραλίαν.

Ἡ εἰς τὸν ἀνθρώπων καὶ τ’ ἄλλα ζῶα, ὡς καὶ εἰς τὰ φυτικὰ προϊόντα τῆς ἡπείρου ταύτης, εύρισκομένη μεγάλη διαφορὰ, εἶναι πολὺ ἀξιοσημείωτος. Ολον τὸ φύλον τῶν κατοικούντων αὐτὴν ἀνθρώπων εἶναι δημογενὲς, ἡ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ εἶδους, καὶ τούτου δὲ ἀρκετὰ διακεχριμένου ἀπὸ τῶν ἀλλαχοῦ τῆς γῆς. Μεταξὺ τῆς γλώσσης αὐτῶν, ἡτις ἔχει πολυαριθμους διαλέκτους, καὶ οιασδήποτε ἄλλης ποικιλίας τῆς ἀνθρωπίνου λαλιάς, δὲν ἀνεκαλύφθη ἀκόμη ἡ παραμικρὰ σγέσις. Ἡ σκέπη αὐτῶν, ἐν

καιρῷ βροχῆς ἢ ψύχους, συνίσταται εἰς ἀπλῆν προσωρινὴν καλύην ἀπὸ καλάμους ἢ κλαδίσκους, τοῦ σχήματος κυψέλης διγοτομημένης κατὰ κάθετον. Ταχύοντος, μιμητικώτατοι, καὶ τὸ ἀγαθὸν ἀπὸ τὸ πονηρὸν εὐκόλως διακρίνοντες, δὲν ἔχουσι κάμπιαν αἴσθησιν θρησκευτικῆς ὑποχρεώσεως, οὔτε τὴν πλέον μακρυνὴν ἰδέαν περὶ ὄντος Ὑπερτάτου· οὔτε προσευχὰς οὔτε ἵκεστας εἰς εἰδῶλον τινὰ οὔτε Ἱερεῖς, οὔτε κανένεν εἶδος Ἱεροπραξιῶν, ὑποφαίνον θρησκευτικὸν αἴσθημα. Όλα τὰ ἴθαγενη ζῶα διαφέρουσιν ἀπὸ τὰ τῶν ἄλλων χωρῶν· μεγάλα μαστοφόρα οὐδόλως ὑπάρχουσιν, ὅλγα δὲ μικρά, καὶ ἀπαντα ἰδιαιτέρας φύσεως, ὡς ἡ Καγγαροῦ, καὶ τὸ παραδοξότατον ἐκεῖνο τετράποδον μὲ ράμφος νήστης, ὁ ὀρνιθόρυγχος παράδοξος. Ἰπποι, βόες, ὄνοι, πρόβατα, καὶ χοίροι δὲν ὑπῆρχον ἐπὶ οὐδὲνὸς μέρους τῆς μεγάλης ταύτης ἡπείρου. Ἐν εἶδος δετοῦ, πολυάριθμοι ψιττακοὶ, μαῦροι κύκνοι καὶ λευκαὶ κορῶναι, μαῦροι κορῶναι μὲ λευκὰς πτέρυγας, καὶ λευκαὶ κορῶναι μὲ μαύρας πτέρυγας, μαῦροι κίσσαι, μετὰ πολλῶν ἄλλων ἰδιαιτέρων πτηνῶν, εύρισκονται εἰς τὴν νέαν ταύτην γῆν—ἄλλα δὲ, κοινότερα, ἵσως διεπέρασαν τὴν θάλασσαν μὲ τὴν βοήθειαν τῶν πτερύγων των. Ἀρπακτικὰ θηρία καὶ φαρμακερά ἐρπετά σχεδὸν λείπουσι.

Ὄραιοι δάση ἀζθόνως εὑρίσκονται πανταχοῦ· ἀλλὰ τὰ δύο τρίτα τῶν εἰς ἔμείαν γρηγόριων δένδρων ἀγνοοῦνται εἰς ἄλλους τόπους. Ὑπάρχουσι δένδρα, τῶν ὅποιων αἱ κορυφαὶ εἶναι ἀντὶ κλάδων καὶ φύλλων γόρτος, παράγων εὐώδες τι κόμμι· καὶ πλεῖστοι δὲ κάλλιστοι θάμνοι, εἰς τὴν χώραν ταύτην ἰδιάζοντες. Ἐκ τῶν ἀνθούντων φυτῶν, ἐτησίων ἡ ἀειθαλῶν, πολλὰ εἶναι ὥραιοτατα, ἀλλ' ἐν γένει παντάπασι διάφορα τῶν ἄλλαχοῦ εύρισκομένων. Εγειρὲν δὲ καὶ ἀλλὰ ἰδιαιτέρα χαρακτηριστικὰ ὁ τόπος οὗτος. Περικυκλωμένος ὑπὸ νήσων, ὅπου ἀδιακόπως γίνονται αἱ δραστηριώταται καὶ σφραγόταται ἡραίστοι ἐκρήξεις, ὑπόκειται εἰς σεισμοὺς σπανιώτατα. Ἅμμος καλύπτει εύρυχώρους ἐκτάσεις· δλίγοι μεγάλοι ποταμοὶ, καὶ οἱ πλεῖστοι αὐτῶν ἔγροι τὸν καιρὸν τῆς θερμότητος· καὶ κάποτε βροχὴ δὲν πίπτει δύο ἡ τρεῖς χρόνους κατὰ συνέχειαν. Περὶ τὰ τέσσαρα ἐκατομμύρια τετραγωνικῶν μιλίων εἰς τὸ ἐνδέπτερον μᾶς εἶναι διόλου ἀγνωστα. Τὸ παρελθὸν ὅμως ἔτος (1840) νέος τις περιηγητής ἔζεκίνησε μὲ σκοπὸν νὰ στήσῃ τὴν Βρετανικὴν σημαίαν ἐπὶ τοῦ κεντρικοῦ μέρους τῆς Ασυστραλίας, καὶ ἀς ἐλπίζωμεν δτὶ θέλει σταθῆν εύτυχέστερος τῶν πρὸ αὐτοῦ.

Ἀρκεῖ πρὸς τὸ παρὸν τὸ σύντομον καὶ ἀτελὲς τοῦτο σχεδίασμα τῆς παμμεγέθους ταύτης χώρας, ἐφ' ἵκανον μέρους τῆς ὅποιας ἐνεργοῦσι ταχεῖαν καὶ σωτηριώδη μεταβολὴν οἱ πολυπλάνητοι Ἀγγλοι.

ΕΟΡΤΑΙ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ.

ΕΚΤΟΣ τοῦ Σαββάτου καὶ τῶν Νουμηνῶν εἶχον οἱ Ἰουδαῖοι τρεῖς μεγάλας ἑτησίους ἑορτὰς, τὸ Πάσχα, τὴν Πεντηκοστὴν, καὶ τὴν Σκηνοτηγίαν.

Τὸ Σάββατον διώρισεν δ Θεὸς νὰ φυλάσσεται ὡς ἑδομαδικὴ ἑορτή· ἐν ἀρχῇ τοῦ κόσμου ἡγίασε καὶ διέκρινεν αὐτὸν ἀπὸ ἄλλας ἡμέρας πρὸς ἀνάμνησιν τῆς δημιουργίας. Καὶ φαίνεται μὲν δτι ἐφυλάσσετο μέγρι τινῶν καὶ πρὸ τοῦ Μωϋσέως ἀλλ' ἐσυστήθη ἐκ νέου ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ, διορισθὲν τότε καὶ εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐξ Αἰγύπτου ἐλευθερώσεως τῶν Ἰσραηλίτων, ὡς καὶ νὰ φυλάσσεται ἀκριβέστερον· διότι οἱ βεβηλόνοντες τὴν ἡμέραν ταύτην ἐπρεπε νὰ θανατώνωνται. Καθ' ἔκαστην τῶν ἐξ ἡμερῶν τῆς ἑδομαδίου εἰς δὲν τὸ διάστημα τοῦ ἐνιαυτοῦ προσεφέρετο εἰς τὸν ναὸν ἐν ἀρνίον τὸ πρωτό, καὶ ἄλλο τὴν ἑσπέραν, ὡς διοκατώματα διὰ τὰς ἀμαρτίας τοῦ λαοῦ ἀλλὰ τὸ Σάββατον ἐδιπλασιάζετο ἡ καθημερινὴ αὐτὴ θυσία.

Αἱ Νουμηνίαι ἦσαν ἑορταὶ φυλαττόμεναι τὴν ἀρχὴν ἑκάστου μηνὸς· κατ' αὐτὰς ἀνεπικύρωντο ἀπὸ τὰ ἔργα των οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ προσέφερον εἰδικὰς θυσίας· ἐσάλπιζον δὲ καὶ οἱ Ἱερεῖς τὰς ἀργυρᾶς σάλπιγγας.

Τὸ Πάσχα, ἡ πρώτη τῶν ἐνιαυτῶν ἑορτῶν, ἐσυστήθη ἐν Αἰγύπτῳ. Ἡ πρωτότυπος Ἐβραϊκὴ λέξις σημαίνει τὸ περάσαι ἢ τὸ ὑπερπτῆσαι. Ὁτε ἥλθεν διχόνος τῆς ἐλευθερώσεως τοῦ Ἰσραὴλ, ἀπεφάσισεν δ Κύριος, νὰ θανατώσῃ πᾶν πρωτότοκον τῶν Αἰγυπτίων· διὰ ν' ἀποφύγωσι δὲ τὴν πληγὴν ταύτην οἱ Ἰσραηλῖται, προσετάχθησαν νὰ λάθωσιν ἀρίον τέλειον, καὶ σφράζαντες αὐτὸν, νὰ ῥαντίσωσι τὸ αἷμα εἰς τοὺς σταθμοὺς καὶ εἰς τὸ ἀνώφιλον τῶν θυρῶν· καὶ διξολοθρέύων ἄγγελος, δι μέλλων νὰ πατάξῃ τὰ πρωτότοκα τῆς Αἰγύπτου, βλέπων τὸ αἷμα εἰς τοὺς σταθμοὺς, ὡφείλει νὰ λυπηθῇ καὶ νὰ παρατρέψῃ τοὺς μὲ τὸ σημεῖον τοῦτο διακεκριμένους οἰκους.—Τὸ Πάσχα διετάχθη νὰ φυλάσσεται εἰς τὸ μέλλον τὸν πρῶτον μῆνα τοῦ ἑροῦ ἔτους, τὸ διποίον γενικῶς ἡργίζει περὶ τὰ μέσα τοῦ Μαρτίου μας. (Τὸ πολιτικὸν ἔτος ἡργίζει τὸν Σεπτέμβριον· ἀνάγκη δὲ νὰ ἐνθυμῷμεθα τὸν διπλοῦν τοῦτον τρόπον τοῦ λογαριάζειν εἰς ἀποφυγὴν συγγένεως.) Τὴν δεκάτην ἡμέραν τοῦ μηνὸς πᾶσα οἰκογένεια ἐχρεώστε νὰ λαμβάνῃ ἀρνίον, καὶ νὰ φυλάττῃ αὐτὸν μέχρι τῆς δεκάτης τετάρτης, καθ' ἡ ἐπρεπε νὰ σφρυχθῇ. Πρὸ τῆς σφραγῆς τοῦ ἀρνίου, ἦσαν διωρισμένοι νὰ σηκώνονται ἀπὸ τὰς οἰκίας αὐτῶν δὲν τὸν ἐνζύμων ἄρτον. Κανένας ἀπὸ τὰ δεστά τοῦ ἀρνίου δὲν ἐπρεπε νὰ συντριβῇ, ἐπρεπε νὰ ἐψήνεται διόλκηρον, καὶ τὸ κρέας νὰ τρώγεται τὴν δεκάτην τετάρτην ἡμέραν, τὴν νύκτα, μὲ ἀξυμόν ἄρτον. Η ἑορτὴ αὕτη διήρκει ἐπτὰ ἡμέρας, καὶ ὑνομάζετο προσέτι η ἑορτὴ τῶν ἀζύμων. Αἱ ἀπαργαλοὶ τοῦ θερισμοῦ τῶν κριθῶν ἐδίδοντο τὰς ἡμέρας ταύτας εἰς τὸν ἱερέα, καὶ ἐπαρουσιάζοντο ἐνώπιον τοῦ Κύριου. Εἰς τινὰ ἔτη, καλύμενα παρεμβεθημένα, (διότι μὴν ἐπαττάτο προσέτιθετο εἰς αὐτὰ), τὸ πατσχ ἐψυλάσσετο ἐνα μῆνα ὑστερώτερον. Κύριον δὲ σκοπὸν εἶχεν η ἑορτὴ αὕτη νὰ ἐνθυμίζῃ τὴν ἐξ Αἰγύπτου ἐλευθερώσεως τῶν Ἰσραηλίτων, καὶ εἰκόνιζε τὴν διὰ Χριστοῦ ἀπολύτωρων, δοτις ἡγιῶν καλεῖται τὸ Πάσχα ἡμῶν, Α'. Κορ. ἑ. 7.

Η Πεντηκοστὴ ὡνομάζετο οὕτω, ἐπειδὴ ἐψυλάσσετο μετὰ πεντήκοντα ἡμέρας τοῦ Πάσχα. Ἐκαλείτο ἡ τῶν Ἐβδομάδων Εορτὴ, διότι μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Πάσχα ἐμεσολαβοῦσεν ἑδομαδίας ἑδομαδίων καὶ μία ἡμέρα· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ η τοῦ θερισμοῦ ἑορτὴ, ἐπειδὴ ἐψυλάσσετο τὴν ἀρχὴν τοῦ θερισμοῦ τοῦ σίτου.